

“... NO ÉSSER BO A FER LA “O” AMB LA TASSA ...”

Aquesta frase o manera de diure, dita per qualificar una persona, de cert no pot ni vol ésser un compliment: de fet fer la O amb la tassa no és impresa massa difícil.

És una cosa que de minyons havem fet tots: preníem una tassa, la posàvem a boca a terra i amb un llapis mos apentàvem o mos divertíem a fer un cercol, i era un joc talment fàcil que hi preníem gust a fer-lo més voltes.

Propi per això lo significat de aquesta manera de diure vol ésser un despreci, una manera ben expressiva per definir una persona que no té iniciativa, no manifesta habilitat ni creativitat, i doncs és una manera per indicar i significar que és inútil. De persones amb aquestes “qualitats” se n’hi troben en cada lloc, a tots los nivells socials, en totes les professions, en tots els ambients de treball.

Quantes voltes siguerà capitat també a nosaltros de ésser protagonistes o de assistir a situacions que nos han portat a perdre la paciència, a imprecuar perquè nos sem trobats a davant de persones que no sabiven qui “peixos prendre”, i veient-les en dificultat per res, espontània-

ment mos és vengut de diure que aquella persona era u que no era bo manco a fer la O amb la tassa.

Havem dit que de aquestes persones ne trobem a tots los nivells perquè no necessàriament són persones sense instrucció, almanco de una instrucció escolàstica: són persones que, sobretot en àmbit de treball, no tenen les competències i les coneixences necessàries i, per tant, no són capaces ni són en grau de portar endavant una pràctica o una iniciativa, de resoldre problemes també de poc compte, i doncs se revelen que no són la persona justa per aquell encàrrec.

En veritat i per fortuna no són tots així, i podem diure que les persones així negatives són una minoria. Lo problema és un altre, i és que a voltes aqueixes persones són de pes a tot l’ambient i sobretot no se rendeixen compte de l’enfado que donen o del dany que procuren al públic o al client. I endemés, quan, a voltes i justament, se’ls hi fa notar l’error o que han provocat problemes o contratemps més o manco greus, assumeixen posicions i reaccions de arrogància que a voltes se transformen fins

i tot en mala educació.

I, com dièvem, poc importa si tenen títols més o manco acadèmics, perquè la ignorància creixi i floreix també en aquells ambients on se creuen grans sabuts, que però manquen de bon sentit, perquè les persones verament de cultura són sempre les més disponibles i humils, escolten i se fanen comprendre amb tots, siguin acadèmics o manials.

Vito Loy